చీకటి చెలరేగింది

అసలు లోకంలో గొప్పవాళ్ళు అయిన వాళ్ళందరూ బీదవాళ్ళ బాధల గురించి రీసెర్చిచేసి బాగుపడ్డ వాళ్ళేనట. అలాంటి ప్రచారం ఎల్లకాలం సాగాలంటే బీదలూ వారి బాధలూ యధాతథంగా ఉండడం తప్పనిసరిగదా! ఇంతకీ ప్రచారం చెయ్యాలంటే స్వరం పెద్దదిగా ఉండాలి. కడుపు నిండకపోతే కంఠం పెగలదు కదా ఖర్మ! అందుకని మనిషి తనదైన ఆస్తి బాగా సంపాదించక తప్పదు.

ఇలా సాగుతున్న రంగరాజు ఆలోచనా ధోరణి భార్య శ్యామలాంబ కేకతో ఒక్కసారి తెగిపోయింది.

"అవతల అంత పెద్ద ప్రయాణం పెట్టుకుని నిమ్మకి నీరెత్తినట్టు ఎలా కూర్చోగలిగేరని? మంగళారం రాత్రి లగ్గం, మరచిపోయారు కాబోలు. ఆఖరి క్షణంలో కచ్చల్లో కందులు వేయించేస్తే నావల్లగాదు. ముందే చెబుతున్నాను!"

చేతిలో సోషలిజం అనే పుస్తకం వున్నా దాని వైపు చూడక తన ఆలోచనలో తను మునిగి తేలుతున్నాడు. భార్య కేకతో ఆ పుస్తకాన్ని బల్లమీదకి విసిరేసి లేచి నిలుచున్నాడు రంగరాజు.

"ఇంత అవ్యవధిగా అర్జంటు టెలిగ్రాములు కొడితే ఎలా బయల్దేరతామనుకొన్నాడు మీ అన్నయ్య. మనం ఉన్నదేం తమలాంటి బొంబాయి మహానగరం అని ఉద్దేశమా? ఓ రైలుస్టేషన్ అయినా అఘోరించలేదే యీ మాయదారి ఊరికి? అయినా తనకి జ్ఞానం లేకపోతే అన్నీ చూస్తున్నావ్ తగుదునమ్మా అని నువ్వెలా తయారయావంట? బస్సుమీద రైల్ స్టేషన్ ఉన్న ఊరికి తగలడి. అక్కడ అర్ధరాత్రి ప్యాసింజరు అందుకుని

రాయపూర్‌లో హౌరా బోంబేమెయిలు పట్టుకోవాలి. ఇంత ప్రయాణం అంటే ముందెన్ని చూసుకోవాలి....ఎప్పుడిచ్చి చచ్చాడో నిన్న శనివారం మధ్యాహ్ననికి గాని అందలేదే ముదనష్టపు తంతి! ఓ బ్యాంకి అయినా తెరిచి తగలడరు. ఇవాళ రెండోగంటకి బస్సులో పడితేగాని అందుకోలేం. మళ్ళీ చెప్పలేదనుకొనేవు. మనం పెళ్ళికి వెళ్ళడం అనేది కలలో వార్త!"

అని హడావిడిగా వీధిలోకి వెళ్ళిపోయాడు రంగరాజు. శ్యామలాంబ ఏమాత్రం చిన్నబుచ్చుకోలేదు సరిగదా చిన్న కూనిరాగం తీస్తూ బట్టలు సర్దుకోసాగింది. ఆమె అంచనా తప్పు అవలేదు. మరో రెండు గంటలు దాటకుండా సుడిగాలిలా దూసుకొచ్చి—

"ఇంకా అలాగే కూర్చున్నావేం? ఇంకో గంటలో ప్రయాణం పెట్టుకుని. ఇన్నేళ్ళొచ్చేయి ఎందుకూ ఆ మాత్రం ఇంగితం తెలియకపోయాక? నీ కేమో ఒక్కగా నొక్క అన్నయ్యా, ఆయనకేమో ఒక్కగానొక్క కూతురూ... వాళ్ళని వెలిగించబోతున్నాడు పెళ్ళి. ఇదంతానాకేదో ఉప కారంలా ఉంది చూడబోతే. మీరూ మీరూ ఒకటి. అక్కడికి నేనే పైవాణ్ని, మధ్యని నా మొహంమీద జల్లుతారు పేడనీళ్ళు నేను గనక బయల్దేరకపోతే...లేనిపోని రాష్ట్ర పడ్డానికి నేనేం అంత అమాయకపు వెధవ ననుకున్నారా మీరంతా? అయ్యో, చెబుతున్నది వింటూ తీరిగ్గా ఎలా నిలబడిపోయిందో! ఆ హోల్డాలు బెల్టు ఒక్కటే కనబడుతోంది, రెండోది ఎక్కడ అఘోరించిందో వెతకవేమే దరిద్రపు మొహమా!"

బస్సు ప్రయాణం పొడువునా కూడా ఇవి తప్పలేదు శ్యామలాంబకి. ఈ బాజాభజంత్రీలు ఆయన తన మెడలో మూడుముళ్ళూ వేసిన నాటి నుంచీ ఆరంభమయాయి. తనకో ఆయనకో ఏడు కట్లూ వేసేదాకా ఇవి అవిచ్ఛిన్నంగా సాగుతూనే ఉంటాయి. కొత్తగా వినేవాళ్ళకి కొంత ఆశ్చర్యంగా తోచవచ్చునేమోగాని తను ఏనాడో వాటికి ఇమ్యూన్ అయిపోయింది. తిట్లు మీదపడి కొట్టవు గదా! పని సాధారణంగా సవ్యంగానే జరిగిపోతూంటుంది. అంటే అన్నీ తనకి అనుకూలంగానే జరుగుతాయని లేదు. తనకి తోచినట్టే చేస్తాడు ఆయన. అందులో అనుమానం ఏమీలేదు. అయితే ప్రపంచనైజం అధ్యయనం చేసిన మనిషి. ఆయన్ని అనుసరించడంలో నష్టం లేదని ఆమె అనుభవమే ఆమెకి గుర్తుచేస్తోంది.

"చూడూ ముహూర్తం ఎప్పుడన్నావూ?"

అన్నాడు బస్సు దిగి సామాన్లు కింద పెట్టిందాక.

"పెళ్ళిగ్రాము మీరే చదివి వినిపించేరుగా నన్నడుగుతారేం. ఎల్లుండి అర్ధరాత్రి కదూ?"

"ఏమోలె ఇప్పుడే అనుకున్నాను, నీ ఒంటిమీద నగలు చూసి."

శ్యామలాంబ కుచ్చెళ్ళు కొంచెం వదులు చేసుకుని బాగా ఇంత పమిట తీసుకుని నగలన్నీ మరుగుపడేలా కప్పుకుంటూ అంది.

"అవ్వ! అన్నీ తనే అంటే నేనేం జేతునమ్మా! లాకర్లో పెట్టి రావడానికి బ్యాంకి శలవయిపోయె...ఇంత బంగారం ఎంత నమ్మకస్థులయినా యింకోళ్ళ యింట్లో పెట్టి రావడానికి చేతులు రాకపోయె...."

"అలాగలాగే....చిరు చీకటివేళ. ఇక్కడ చేరుకున్నామా, అర్ధరాత్రి దాకా ఆ ప్యాసెంజరు దిగబడదు. ఒంటెడు నగలతో అంత వరకూ ఎక్కడ గడుపుతావో అది నువ్వు ఆలోచించుకోవలసిందే. అయిదుపేటల చంద్రహారం. రెండుపేటల జిగినీనాను. ముత్యాలగొలుసు, రాళ్ళ నెక్లెసు, వజ్రాల దుద్దులు, పదేసి జతల గాజులు..."

"అబ్బ, ఏమిటా అరుపులూ?" అటూ ఇటూ భయంగా చూసింది శ్యామలాంబ. సహస్రనామాలు చదివే మొగుడితో కాపురం చేస్తున్నందుకు తెలుగు తెలియని ఊళ్ళో ఉండడం ఓ అదృష్టమే. మెడలో ఒంటిపేట గొలుసూ చేతికి ఒక్క జత గాజుల్తో కన్యాధార పోశారు తనవాళ్ళు. ఈ ఇరవై ఏళ్ళలో ఒక్కొక్కటీ తన చేత్తో తనే చేయించాడు ఆయన. ఎందుకూ, యిల్లు దాటితే చాలు యిలా డెప్పి పొయ్యవచ్చు అనా?

"ఎంత చిన్న స్టేషనయినా ఏదో రకం వెయిటింగ్‌రూం అనేది ఉండకపోదు. పదండి అక్కడికి పోదాం."

"ఇలాంటి స్టేషన్లకి వెయిటింగ్ రూం ఒకటా! ఓవేళ వున్నా అందులో ఏడిసే సేఫ్టీ అనగా ఎంత? నేనాలోచించేది అదికాదు...."

"...మరి?"

"తోక అనేది లేకపోయింది యీ ఆడాళ్ళకి. ఉంటే దాన్ని కూడా ఆ చివర్నుంచి యీ చివరిదాకా నగల్తో నింపి ఉందురు?"

రంగరాజు హాస్యానికి నవ్వు రాలేదు సరిగదా భగ్గున ఒళ్ళు మండింది శ్యామలాంబకు. విసుక్కుంటూ అంది:

"నన్నెందుకు చంపుతారుగాని, ఎంతసేపిలా బస్‌స్టాండ్‌లో నిల బెడతారు. ఎక్కడికో అక్కడికి దారి తియ్యండి, పోదాం."

ఆమె ఊహించినట్లే ముందు జాగ్రత్త లేకుండా యేం బయల్దేర లేదతను. అన్ని సదుపాయాలూ వున్న గవర్నమెంటు గెస్టుహౌస్ ఒకటి అక్కడుందనీ, ఆ రోజు అక్కడ ఏ మినిస్టరూ కేంప్ చెయ్యడంలేదనీ ముందుగా కనుక్కున్నాడు. దానికి సంబంధించిన ఆఫీసరు తన ఫ్రెండే. తన ఊరినుంచే అక్కడికి ఫోన్ చేయించాడు. "ఈ మాత్రందానికి నన్నింతలా రిక్వెస్ట్ చెయ్యాలా రాజూ! ఓసారి ఆ గది కడిగేసి నీళ్ళూ అవీ పెట్టించమని వాచ్‌మెన్‌కి ఫోన్ చేయిస్తాను. వాచ్‌మెన్ మదన్ మిత్రాకి బాగా హిందీ వచ్చు. మంచివాడు. మీరూ మీ శ్రీమతీ అక్కడ విశ్రమించవచ్చు. పాసెంజరు ఎంతకీ, రెండుకి కదూ? వాడే లేసి మిమ్మల్ని స్టేషన్‌కి దిగబెడతాడు. డోన్ట్‌వర్రీ! గవర్నమెంటు ఉద్యోగి. మిమ్మల్నెవడడ్డుతాడు?"

ఆఫీసరు చెప్పినవన్నీ అక్షరాలా నిజమేనని ఆ గెస్ట్‌హౌస్‌కి చేరీ చేరగానే తెలిసిపోయింది రంగరాజుకి. అడవిలాంటి ఆ పల్లెటూళ్ళో హైక్లాస్ హోటల్ డబుల్‌రూంలా వుంది అది. ఆ ఆవరణలోనే దూరంగా ఓ మూలకి పాక వేసుకుని కాపురముంటున్నాడు మదన్‌మిత్రా.

ఇక్కడ మంచినీళ్ళైనా పుట్టవని ముందే తెలుసుగనక ఉప్మా చేసి తెచ్చింది శ్యామలాంబ. అది తిని నాలుగేసి అరటిపళ్ళు తిన్నాక, ఇక ఏ మాత్రం బితుకువున్నా ఎగిరిపోయినట్లైంది.

శ్యామలాంబ బాత్‌రూంలో కేరియరు గిన్నెలు తోముతోంది. రూం వరండాలో వున్న బల్లమీద రంగరాజు కూచుని, మెట్లమీద కూచున్న మిత్రాతో హిందీలో బాతాఖానీకి తగులుకున్నాడు. ఇంకోళ్ళ గురించి అడ గడంగాని తెలుసుకోడంగాని రంగరాజుకి అట్టే అలవాటు లేదు. కాని తండ్రి ఎంత వారిస్తున్నా దగ్గిరకొచ్చి ఈగల్లా ముసురుతున్న అతని సంతానంవైపు తేరిపార చూడక తప్పలేదు. దుర్భర దారిద్ర్యం అనుభ విస్తున్నట్టు స్పష్టంగా తెలుస్తుంది వాళ్ళని చూస్తే ఎవరికైనా. అందులో ఆ

రోజు పొద్దున్నే కొంతవరకు చదివిన సోషలిజం పుస్తకంలోని ఆలోచనలు అతన్నింకా వెంటాడడం మానలేదు. ఈ నలుగురుపిల్లలూ కాక ఇంకా చంటి వాడొకడు తల్లిదగ్గిర ఉన్నాడుట. ఆ ఇల్లాలు కడుపుకూడానట. వీళ్ళు చాలక ముసలి తండ్రీ, పెళ్ళికాని చెల్లెలూనట. ఇందరూ కలసి ఆ ఒంటివాస పాకలో ఉంటున్నారు ఇంత గుడ్డి దీపం పెట్టుకుని. పైన సీలింగ్ ఫేన్‌తో, కింద రెండు ఫోమ్‌బెడ్ మంచాలతో ఎటాచ్‌డు లెట్రిన్ కమ్ బాత్‌రూమ్‌తో బార్‌లైట్స్‌లో వెలిగిపోయే మార్బుల్ ఫ్లోరింగ్‌తో, రైల్వే వెయిటింగ్‌రూమ్ అంత గది ఇది.

"మేం మీకు సమస్త సదుపాయాలూ ఇస్తున్నాం. రక్షణ కల్పిస్తున్నాం. అయినా మీకు మానవత్వం లేదు. కృతజ్ఞత లేదు. అయితే ఒక్కటి మాత్రం గుర్తుంచుకోండి. ఇలా ఎల్లకాలం జరగదు."

అని హెచ్చరిస్తున్నట్టుంది గుడిశె, మిత్రా కుటుంబంద్వారా.

"ఏడిశావ్... మేమే మిమ్మల్ని పోషిస్తున్నాం. అలా పోషించాం కాబట్టే ఈ మాత్రంగా ఉన్నారు. అయినా ఎవరి కర్మ కెవరు కర్తలు! నోరు మూసుకు పడుండండి."

అని జవాబు చెప్పించినట్టయింది తన ద్వారా గెస్ట్‌హౌస్.

ఛ...ఛ....ఒకరికి జవాబు చెప్పే కర్మ నాకేమిటి? మత సూత్రం గాని రాజకీయ సూత్రంగాని కేవలం ప్రచారంకోసం పుట్టినవి. వాటిని అడ్డుపెట్టుకుని చేతనైతే నాలుగు రాళ్ళు చేసుకోవాలిగాని వాటిమీద తర్జన భర్జన ఒకటా!"

అనుకుని లేచి నిలబడిపోయాడు రంగరాజు.

"నువ్వు పిల్లల్ని తీసుకుపోరా... నేను పడుకుంటాను. ఒంటిగంటకి నీకు తెలుస్తుంది గదూ?"

అని ఇంకా అడుగుతూనే వున్నాడు. ఒక్కమారుగా కరెంట్ పోయి అంతా కటిక చీకటి అయిపోయింది. అప్పుడుగాని తెలిసి రాలేదు రంగరాజుకి తన చుట్టుపక్కల ఎంత పెద్ద పెద్ద చెట్లున్నదీ ...అవి తెలియజెయ్యడానికన్నట్టు అప్పుడప్పుడు మెరుపులు. అన్నిట్నీ మించి, వెక్కిరిస్తున్నట్టు గుడిసెలో దీపం.

"ఇక్కడ యిలా దీపాలు పోవడం అలవాటే. ఒక్కొక్కప్పుడు గంటల తరబడి రాకపోవడం ఉంది. అయినా యెప్పుడోగాని ఆలా జర గదు. ఏం భయపడకండి బాబూ....నే ....నే .. ఉన్నాగా .. ఎప్పుడు పిల్చినా పలుకుతాను. కావలిస్తే మా బుడ్డిదీపం తెచ్చి పెడతాను."

రంగరాజు ఏం జవాబు చెప్పనోగాని లైట్లు వెంటనే వెలిగేయి. ఏమిట్లో ఇక అక్కడ కూచోబుద్ధిపుట్టలే దతనికి. లోపలికి వచ్చి అడ్డ గడియ వేశాడు. ఆ గడియను చూసి అతను గతుక్కుమన్నాడు. చాలా చచ్చురకం కర్రతో ఏదో ఒకటి పేరుకి తగిలించి నట్టుందది. మనిషి అంతా బాగుండి మూతి వంకరగా ఉన్నట్టుందది. అంత ముఖ్యమైన చోట అంత అశ్రద్ధ చూపినందుకు ఎంతో తిట్టుకున్నాడు అతను. బిల్డింగ్ సేఫ్టీ మీద అతని నమ్మకమంతా ఆ క్షణంలో ఎగిరిపోయినట్టయింది. ఈ అల్లరి చాలక లైట్లు పోవడం, రావడం ఇదొకటి. పైగా అప్పుడప్పుడు చినుకులు, ఈదురుగాలి.

'దీనికేం పట్టినట్టులేదు. హాయిగా నిద్రపోతోంది. అసలు ఇలాం టప్పుడు నిద్రెలా పడుతుందో... నా యీ ఆందోళనకి మూల కారణం ఇదీ దీని నగలూ కావూ?' అనుకుంటూనే రంగరాజు నిద్రలో పడ్డాడు.

కిటికీలోంచి వర్షపు చుక్క మొహంమీదపడి త్రుళ్ళిపడి లేచాడు రంగరాజు. లేస్తూనే వాచీ చూసుకున్నాడు. రేడియం ముళ్ళు 'రెండు కాదు, మేం ఒకటే' అని చెబుతున్నాయి. వర్షం ఎక్కువై పోయినట్టుంది. జల్లు లోపలికి వచ్చేస్తోంది. చిడత ఊడిపోయిన ఆ కిటికీ రెక్కని ఎలాగో అలా వేసేద్దామని ఎంత ప్రయత్నించినా కుదర్లేదు. భయంకరమైన గాలి చప్పుడు. హోరుమని వర్షం. కళ్ళు మిరిమిట్లు గొలిపే మెరుపులు. అంత చల్లటి వాతావరణంలోనూ చెమటతో తడిసి ముద్దయ్యాడు.

స్విచ్ నొక్కాడు. లైటు వెలగలేదు. కిటికీ రెక్కలోంచి కనిపిస్తూనే వుంది. పై వరండాలో లైటు లేదు. వీధి చివర లైటు వుండాలి. అదీ లేదు అంతటా గాఢాంధకారం. అతన్ని అన్నిటికన్న భయపెట్టింది అవతలనుంచి గాలి బలంగా తొయ్యగా విడి పోదామని విశ్వప్రయత్నం చేస్తున్న వీధి తలుపు, ఆ ప్రయత్నంలో వినిపిస్తున్న చప్పుడు.

అర్థరాత్రివేళ. మారుమూల గ్రామం. మన ఊరుకాదు. మన భాష కాదు. పాతికవేలు చేసే బంగారం. ఎవడికిచేదు? తాము చూస్తే ఇద్దతే. గంపెడు బలగం వాళ్ళది. బంగారం దొరికేక మనుషుల్ని మిగల నిస్తారా? ఆవురావురనే ఆకలి వాళ్ళది. అవకాశం దొరికితే ఆగుతారా? నిశ్చింతగా నిద్రపోతున్న పెళ్ళాన్ని చూస్తే భగ్గున ఒళ్ళు మండిపోయింది రంగరాజుకి. కొట్టినంత పనిచేసి లేపి కూచోబెట్టేడు.

అంతే ధనాధన్ పడిపోయాయి పిడుగులు.

"ఏమే! ఒంటినిండా నగలు సింగారించుకుని ఎక్కడికి నువ్వు బయల్దేరింది? పెళ్ళికా? ఎవరి పెళ్ళికి? నీ మేనగోడలు పెళ్ళికా, నీ మొగుడి పెద్ద కర్మకా? దేశం ఎలా ఉంది. దేశంలో పరిస్థితులెలా ఉన్నాయి. మన ఖర్చులెలా ఉండాలి. ఏ కొంచమైనా ఆలోచన ఉందీ నీకు?

దున్నపోతులా తిని కూచుని, కూచుని తిన్నది అరక్క, పెళ్ళంటూ తక్కువైందా నీ మొహానికి? ఎంతదూరమైనా ఫరవాలేదని బయల్దేరిపోతావా? ఇందాక ఆ దౌర్భాగ్యుడు వచ్చాడు, ఎవడు, నైట్ వాచర్‌గాడు, వాడి మొహం వాడి పిల్లల మొహం ఒక్కమారు గుర్తు తెచ్చుకుంటే అన్నంముద్ద లోపలికెళుతుందా నీకు?

తలకి నూనెచుక్కలేదు. తాగడానికి గంజిచుక్కలేదు.

అంతేకాదు. ఏడుద్దామన్నా కంట్లో కన్నీటి చుక్క లేదే వాళ్ళకి.

ఓ పట్టుచీర కట్టుకుంటే కొన్నివేల పట్టు పురుగుల్ని హత్య చేసినట్టు లెక్కట. ఓ బంగారు నగ పెట్టుకుంటే ఎందరు అలాంటి అమాయకుల్ని పొట్టకొట్టినట్టు గుర్తే!

ప్రేతాల మధ్యనుంచి పెళ్ళి వేడుకకి బయల్దేరావా?

భూతాల మధ్యనుంచి బూతిముక్క అందుకుందామనే?

నీ ఆట ఇన్నాళ్ళకి కట్టింది.

నీ కోట ఇన్నాళ్ళకి చిక్కింది వాళ్ళకి.

అదిగో. ఇక వీధి తలుపు ఆగేలాలేదు.

విను. వినపడ్డంలేదా రొద? వచ్చి పడి పోతోంది వరద.

నిన్నూ నన్నూ ముంచేస్తుంది. వచ్చేస్తున్నారు. వచ్చి పడిపోతు న్నారు. నీ వంటిమీద నగలు ముక్కా ముక్కా పంచుకుంటారు.

నిన్నూ నీతోపాటు నన్నూ ముక్కా ముక్కా నంజుకుంటారు.

....

శ్యామలాంబ ధైర్యం పూర్తిగా చెదిరిపోయినట్టుంది. లేచి లైటు వేద్దామంటే రెండు చేతులూ నొక్కిపెట్టి పట్టుకున్నాడు. ఆ దోరణి కంతూపంతూ కనపళ్ళేదు. భయం దుఃఖంగా మారి పెద్ద గొంతుకతో ఏడుపు మొదలెట్టింది. దాన్తో పైనున్న వాచ్‌మెన్ లేచాడు. ఎందుకో అమ్మగారు ఏడుస్తోందని వాడు గ్రహించి ఉండాలి. లైట్లు పోయాయి. వాళ్ళ ఓ టార్చి లైటన్నా తెచ్చుకున్నట్టు లేదు. అయ్యా సిగరెట్టయినా కాల్చినట్టులేదు. అగ్గిపెట్టె ఉండదు కదా! చీకటికి భయపడి అమ్మగారు ఏడుస్తోందేమో! 'మా గుడిసెకి పరిగెత్తి దీపం తెచ్చిస్తాను. భయపడకండి. తలుపు తెరవండి' అని బాదేడు.

'వద్దురా బాబూ! మీరు అక్కడే ఉండండి. మేం ఇక్కడే ఉంటాం. ఆ మాత్రం తలుపైనా అడ్డం ఉండనీ. దీపం మిషతో తలుపు తీయించి మా అంతు చూద్దామనేగా మీ ప్రయత్నం!'

రంగరాజు అరుస్తూనే వున్నాడు. పెద్దగాలిపెట్టుకే తలుపు అడ్డ గడియ ఎగిరిపోయి తలుపులు బార్లా తెరుచుకుపోయాయి. అంతే, గది కిక్కిరిసిపోయింది. ఒకటా రెండా కొన్ని వేల నీడలు అలా గదిలో ప్రవే శించడం అతనికి కనబడుతూనే వుంది. శక్తి అంతా కూడగట్టుకుని ఒక్క అరుపు అరిచేడు.

ఆ కేకకి ఇటు శ్యామలాంబా అటు వరండాలో పడుకున్న మదన్ మిత్రా త్రుళ్ళిపడి లేచారు. ఆమె వెంటనే లైటు వేసింది. మొగుడి రెండు చేతులూ పట్టుకు కుదిపివేసి కూచోబెట్టింది. అతనికి కాస్త తెలివొచ్చాక అడిగింది.

'ఏమండీ! ఏమిటంత కేకవేశారు? ఏదైనా పీడకలగాని వచ్చిందా?'

మొహంమీద నీళ్ళు జల్లింది. అంతరాత్రివేళా స్టేషన్‌కి పరిగెత్తించి మిత్రాచేత టీనీళ్ళు తెప్పించి నోట్లో పోసింది. అప్పటికిగాని రంగరాజు వణుకు తగ్గలేదు. అప్పటికిగాని జరిగింది కల అని అతను నమ్మలేదు.

ఇంకొంతసేపటికి వాళ్ళిద్దరూ పాసెంజర్లో ఫస్టు క్లాస్ కంపార్ట్ మెంట్‌లో వున్నారు. కింద ప్లాట్‌ఫారంమీద మదన్‌మిత్రా పెద్ద కొడుకూ ఉన్నాడు. శ్యామలాంబ అంది. 'ఏమండీ ఇంతగా మీరు భయపడతారని తెలిస్తే నగల్తో ఇలా బయలుదేరి వుండను. ఇంతకీ వాచ్‌మెన్ చేసిన సాయం ఇంతా అంతానా? ఇంతరాత్రివేళ ఇలాంటి వూళ్ళో ఓ మొత్తు మొత్తితే ఎవరు దిక్కు? అంత చినుకుల్లో వరండాలో పడుకుని కంటికి రెప్పలా కాశాడు. ఇంత చలిలో తీసుకొచ్చి జాగ్రత్తగా రైలెక్కించాడు. పాపం పిల్లలుగలవాడు. వాడికో పది రూపాయలైనా పడెయ్యండి.' సలహా ఇచ్చిందిగాని మొగుడేం చేశాడో చూడలేదామె. 'ఎక్కడివాళ్ళని అక్కడే వుంచడం మంచిది' అని గొణుక్కుంటూ ఓ అర్థరూపాయి కాసు విసరడం ఆమె గమనించలేదు.

'ఛ... ఇంతాచేసి ఇదా ఇచ్చేది? పుచ్చుకోకు' అన్నట్టు అసహ్యంగా చూశాడు కొడుకు. 'పదేసి రోజులపాటు బసచేసి పైసా చేతిలో పెట్టరు మహారాజులు. ఎక్కడికక్కడే సంతోషించాలి మరి' అన్నట్టు ఆప్యాయంగా అందుకొని నమస్కరించాడు మిత్రా.

రైలు కదిలింది. చీకట్లోకి ప్రయాణించడం దానికి మామూలే.